

Да съ не она премени,
 Дан' она вонка излезе,
 Оти ꙗ мошне хубава.“
 Стана си Стогянь отиде,
 Та зафати тешка свадба;
 Му пущи мома Грездана,
 Колку при него да седе,
 Колку да изметъ му чине.
 Си удриха тапане-то,
 Съ собрахъ сватове-то,
 Па дойдеха кумове-то;
 И съ премени младъ Стогянь,
 Съ премени, съ нареди,
 Ке кинисатъ за невѣста.
 Гроздена майка не почувъ,
 Съ премени, съ нареди,
 Та излезе вонка на дворъ,
 Па съ фати на оро-то
 На оро-то на танец-о,
 Фати оро да играе.
 Дойде свет-о съ забрави;
 Старци-те вино пиѣ'а,
 Остави'а они вино-то,

Во Гроздѣ очи фарлі'а;
 Женени каменъ фарля'а,
 Остави'а они камен-отъ,
 Во Гроздѣ очи фарлі'а;
 Ергене оро игра'а,
 Остави'а они оро-то,
 Во Гроздѣ очи фарлі'а;
 Забравиха да си одатъ
 Да си одатъ за невѣста.
 Дойде време за венчаніе,
 Та фатиха да венчаватъ
 Гроздена сосъ млади Стогянь.
 Попове-то онѣме'а,
 Кумове-то ослепе'а.
 Тогай велятъ кумове-то:
 „Питайте съ, разпитайте съ,
 Да не сте нещо роднина!“
 Тогай си Стогянь провикна:
 „Како да не сме роднина!
 Тага ꙗ отъ сестра мома,
 Тая ꙗ на мене 'нука.“
 Попове-те презборува'а,
 Кумове-те погледна'а.

Стоянь, Пейче и Цуца.

Съ собралъ, съ набралъ
 Деветина овчариня
 На Стояново-то тѣрло,
 Стояново-то бачило,
 Да си ядатъ, да си пиятъ,
 Добаръ аинкъ да си чинатъ.
 Та ядеха и си пиха,
 Отъ денъ до денъ три недели,
 Съ вечери-те шесть недели.
 Тогай веле млади Стоянь,
 Млади Стоянь, младъ кехага:

„Варай вие мили браќа,
 Деветина овчариня!
 Арно пихме и ядохме,
 Добаръ аинкъ си чинихме,
 Нещо облокъ не сторихме;
 Ела да съ обложиме,
 Кой ꙗ кадаръ, кой ꙗ вреденъ
 Да си пойде въ добро село
 Въ добро село Каменица,
 Да излѣже Цуца мома,
 И да љ тука донесе,